

JUSTITSMINISTERIET

Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 5. januar 2021
Kontor: EU-retskontoret
Sagsbeh: Helene Fussing Clausen
Sagsnr.: 2020-0030-5121
Dok.: 1722414

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 220 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 17. november 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Anders Lotterup

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 220 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvilke konsekvenser der er for de EU-lande, der efter EU-Domstolens dom af 6. oktober 2020 om datalogning opretholder logningsregler, der er i strid med EU-dommen, herunder hvilke sanktionsmuligheder der er over for de pågældende lande?”

Svar:

Den 6. oktober 2020 afsagde EU-Domstolen dom i de forenede sager C-511/18 og C-512/18, *La Quadrature du Net m.fl.*, samt C-520/18, *Ordre des barreaux francophones et germanophone m.fl.* I dommen fastslås det, at henholdsvis franske og belgiske regler, der pålagde teleudbydere mv. en generel og udifferentieret lagring af trafik- og lokaliseringsdata (såkaldte logningsregler) med henblik på, at politi og anklagemyndighed kunne få adgang her til for at efterforske og retsforfølge personer i straffesager, var i strid med EU-retten. EU-Domstolen anførte dog samtidigt under hvilke betingelser, dette udgangspunkt kan fraviges, således at medlemsstaterne i visse tilfælde kan pålægge teleudbydere mv. at lagre trafik- og lokaliseringsdata med henblik på at imødegå en alvorlig trussel mod den nationale sikkerhed eller bekæmpe grov kriminalitet.

Medlemsstaterne er EU-retligt forpligtet til at sikre, at deres nationale logningsregler er indrettet i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 6. oktober 2020. Dette gælder også de EU-medlemsstaters logningsregler, som EU-Domstolen ikke var blevet anmodet om at tage stilling til i de nævnte forenede sager. Der er ikke en bestemt EU-retlig frist for, hvor hurtigt en medlemsstat skal ændre sine regler for at bringe disse i overensstemmelse med en dom fra EU-Domstolen i en sag, der vedrører en anden medlemsstats lovgivning.

Det følger imidlertid af EU-Domstolens praksis, at en ændring af nationale regler for at bringe disse i overensstemmelse med EU-retten, som fortolket af EU-Domstolen, skal ske *så hurtigt som muligt*, jf. EU-Domstolens dom af 21. juni 2007 i de forenede sager C-231/06 - C-233/06, *Jonkman*. Der kan også henvises til Højesterets dom af 19. januar 2017 i sag 42/2016 (UfR 2017.1243 H). Det vil i lyset heraf afhænge af den enkelte sags omstændigheder, hvor hurtigt en tilpasning skal foretages. Der vil i den forbindelse bl.a. kunne tages hensyn til, hvor teknisk vanskelige ændringer, der er tale om, og hvor store økonomiske konsekvenser, ændringerne vil kunne medføre for de virksomheder, der skal indrette sig efter de tilrettede regler.

Hvis Kommissionen finder, at en medlemsstat ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for opfyldelse af en dom afsagt af EU-Domstolen, kan den – efter proceduren for traktatkrænkelssager i artikel 258 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) – i sidste instans indbringe sagen for Domstolen efter at have givet medlemsstaten lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger.

Hvis Domstolen fastslår, at en medlemsstat har overtrådt sine EU-retlige forpligtelser, og Kommissionen herefter finder, at den pågældende medlemsstat ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for opfyldelsen af dommen, kan Kommissionen indbringe sagen for Domstolen på ny med henblik på, at Domstolen pålægger medlemsstaten et fast beløb eller en tvangsbøde. Dette vil i givet fald ske efter den procedure, der nærmere er reguleret i TEUF artikel 260.